

INITIATION, ALKEMI OCH LIV

*Det är ingen skillnad mellan evig födsel,
återställande från Fallet och finnandet av filosofernas sten.*

(Jacob Böhme)

Som komplement och uppföljare till min tidigare artikel, *Initiation och död*, följer här några ord om vad en initiation söker uppnå i ett längre perspektiv, specifikt efter att själens mörka natt genomlidits och överkommit. Detta utifrån den inre alkemins väg – *Ars Royale* – den förnämliga Konungliga konsten. Ett vidare syfte är att påvisa relationen mellan den rituella magin och den inre alkemin; att så att säga måla upp en större bild av arbetets natur och ändamål, där rituell magi agerar som praktisk inkörsport till de djupa mysterierna inom alkemin. Således riktar sig artikeln i första hand till läsare som är bekanta med den rituella magins koncept, oavsett tradition. Artikeln ämnar därför behandla både olika grundförutsättningar och koncept inom den rituella magin, var magi och psykologi skiljer sig åt, liksom de teoretiska och praktiska tillämpningar som följer därur.

Visdomsfrön dolda i slöjor och metaforer

På den esoteriska vägen i allmänhet och i dess olika initiationsriter i synnerhet, möter vi uråldriga symboldramer vilkas syfte är att så visdomsfrön inom oss.¹ Det är värt att betona att dessa visdomsfrön *sås* inom oss. Ingen initiation eller magiskt arbete leder automatiskt, eller ens nödvändigt, till ökad visdom. Det är först när vi lyckas penetrera bakom symbolernas slöjor och förstå deras implikationer för oss här och nu, som fröet kan börja gro och vår inneboende visdom kan börja blomma ut.

Dessa ofrånkomliga slöjor och sättet att presentera dem tenderar även vara det som i stor utsträckning skiljer litteratur och olika Ordenssällskap åt. Detta i avseendet att kvaliteten hos deras läror och arbeten är beroende av en levande tradition som integrerats och till viss del även personifierats av den eller de som ämnar förmedla lärorna i sin tur. Det är denna levande, som regel muntliga tradition som möjliggör förmedling av visdom och förståelse bortom ordens begränsningar. Ord, för att vara kunskapsbärare, behöver uttryckas utifrån en personlig förståelse. Den bakomliggande känslan som så förmedlas genom en levande tradition bär fler nycklar inom sig än vad som någonsin går att beskriva i ord.

Genom uråldriga symboldramer söker alltså adepter genom historien instruera sina efterföljare och lysa upp stigarna som leder från okunnighetens mörker till det gudomliga ljuset. Det som skiljer dessa riter från sina exoteriska motsvarigheter är den individuella ”gnosis-processen” vilken befattar sig med Lagens (Maat) *essens*, till skillnad från att bokstavstroget följa, applicera eller misstolka dess yttre reflexion.

Vad är då essensen i denna universella lag, som lärts ut inom olika esoteriska traditioner sedan tidens begynnelse? Jo, bakom den första slöjan, att se betydelsen av cykler och reflexioner och innebörden av orsak-verkan koncept. Som magiker lär vi oss att tyda, tolka och påverka dessa först och främst i vår egen förnimmelsesfär för att därefter applicera desamma på världen runtomkring oss. Denna förmåga kan

¹ ”Uråldrig” anspelar här på att de är uppbyggda kring eviga eller arketytiska mönster om hur mikro- & makrokosmos fungerar och interagerar, inte på deras historiska, ”faktiska” ålder.

kortfattat sägas sammanfatta den moderna uppfattningen om vad magi och alkemi är, vilken då reduceras till en holistisk existentiell utvecklingspsykologi med ockulta förtecken. De magiska och alkemiska övningarna bidrar då till vad den kända psykologen C.G. Jung kallade för individuationsprocessen, vilket även Jung ansåg att alkemisterna, främst omedvetet, eftersträvat genom historien. Alla alkemiska teorier och axiom tolkades av honom att gälla enbart psykologiska processer, vilket kanske var en behövlig motpol till den sedan länge allmänna uppfattningen om att alkemi var försök till att fysiskt transmutera oädla metaller till guld.

Min uppfattning är dock att denna psykologiska tolkning, liksom den seglivade guldmakeri-tolkningen, varken ger en korrekt bild av arbetet mot *Magnum Opus* (Det Stora Verket), eller tar hänsyn till ljuset och visdomen som adepterna försökt sprida kring detsamma.

Nu har dock alltid adepterna använt sig av kodord och svärgenomtränglig symbolik för att både bevara renheten i sin visdom och lägga ut dimridåer framför de profanas ögon. Syftet i båda fallen var, och är fortfarande, att endast de som kan *se*, dvs. upplevt gnosis och med förståelse väckt sin inre visdom, skall kunna ta till sig traditionens essens. Följaktligen har de ej bekymrat sig allt för mycket över rådande missuppfattningar kring arbetets natur och syfte. Även om det är min intention att här förtälja essensen hos *Magnum Opus* i klarspråk, lämnar även denna artikel kvar många av mysteriernas slöjor. Detta av nödvändighet, inte bara på grund av författarens egna brister och tillkortakommanden, utan även då mysterierna alltid krävt tystnad som en av de viktigaste principerna för att kunna framskrida på vägen. I tystnaden kan visdomens frön gro, det omedvetna bearbeta symboliken, och kunskapen förstås och transmuteras till visdom.

*In Torches, Candles, Spectacles
What Help may be
If People are Determined
Not to See*

Magnum Opus essens

Det Stora Verket går ut på att skapa den mytomspunna *De Vises Sten*. Vad är då denna sten? Jo, inget mindre än medlet till odödlighet! Denna odödlighet, eller evigt liv, skall dock ej missförstås. Det innebär inte att kroppen aldrig dör, något som vore emot naturens cykler. Alkemisterna har alltid hävdats att deras arbete är i harmoni med naturen och att de tar vid där naturen slutar, då vissa processer ej kan rekonstrueras utan naturens hjälp. Med evigt liv menas istället att medvetandet kvarstår efter kroppens död och bibehålls in i nästa inkarnation, och påföljande. Detta är alltså vad *stenen som inte är en sten* innehåller, adeptens odödliga medvetande.

Det kanske mest komiska är att adepterna alltid talat klarspråk vad gäller detta, men trots det har endast ett fåtal förstått dess innebörd. Så för att undanröja eventuella missförstånd är detta värt att upprepas; *Magnum Opus* leder till evigt liv, ej i samma kropp utan förmågan att förflytta och frigöra medvetandet efter den fysiska kroppens död. En evig födsel som ej inbegriper ett "medvetandefall".

Medvetande och död

Detta för oss osökt in på ett av de mest missförstådda existentiella koncepten, vad som händer med vårt medvetande, vårt jag, efter den fysiska döden. I modern tid har framför allt den spiritistiska rörelsen och dess förgreningar fört fram den i adepternas ögon något naiva uppfattningen om att vem som helst kan minnas tidigare liv (och alltså bevara medvetandet efter döden). Idag finns det otaliga kurser, grupper och terapeuter som skor sig gott på människors behov av att bli sedda, att åtminstone ha varit en betydelsefull person någon gång i något liv, någonstans. Majoriteten av dessa "minnen" härrör från det personligt och/eller kollektivt omedvetna. Det senaste århundradets psykologiska forskning visar tydligt hur det omedvetnas symboler kommer fram som antingen en bekräftelse av psykologiska behov, eller som kontrast eller motpol till medvetna uppfattningar. Tolkningen att det har med minnen från tidigare liv att göra kan väl i bästa fall vara sann utifrån hypotesen att man kan "tona" in sig på arketypiska minnen, vilket delvis skulle kunna förklara den stora mängden individers personliga minnen som Cleopatra, Ramses II, Caesar, Napoleon, etc. Personligen anser jag dock att majoriteten av sådana fall härrör från Yesods astrala och illusoriska dimensioner. Hur som helst är det en avgrundsdjup skillnad mellan detta och vad adepterna hänsyftar på.

I det forntida Egypten beskrevs denna förmåga av en sol med två vingar: solen, symbolen för självet (medvetandet) tillsammans med ett vingpar, förmågan att förflytta sig mellan världarna. Detta var symbolen för den bevingade Horus, vilken Faraon skulle transmuderas till efter sin balsameringsprocess (i identifikationen med Osiris), för att sedan kunna ta sin rättmätiga plats bland gudarna och gudinnorna.

De egyptiska riterna sökte förbereda kandidaten (oftast Faraon eller dennes närstående) för alla de prövningar som själen ansågs möta efter döden. Framförallt i de senare riterna (från den sk dödsboken etc.) skedde dessa resor och prövningar i Amenti, det egyptiska dödsriket där Osiris härskade. I de tidigare riterna, från de första dynastierna, var resan och prövningarna förlagda till himlen.²

Ett koncept som finns närvarande redan i de tidiga egyptiska beskrivningarna om "livet efter döden" är vikten av att förstå att man faktiskt har dött, och sedan att ha förmågan till ett individuellt medvetande efter döden. Det kan liknas vid förmågan till klardröm, där drömmaren är fullt medveten om att det som upplevs är en dröm och samtidigt har kvar individuella minnen och erfarenheter. Döden påminner om att falla i sömn där medvetandet sakta ebbar ut i diverse himlar eller helveten, för att sedan släppa alla aspekter av individuella minnen och erfarenheter.

² I både de första pyramidtexterna från 5:e dynastin (ca 2500 f.Kr) och de senare sarkofagtexterna från 11:e dynastin (ca 2000 f.Kr.) började resan i öster, för att följa Solens gång över himlavalvet. Från och med den 18:e dynastin och det nya riket förlades resorna till Duat i undervärlden. Betydelsen av detta ämnas behandlas i en senare artikel.

Utifrån detta skulle man kunna tro att förmågan till klardröm utgör nyckeln som öppnar upp portalerna mellan världarna (både innan och efter döden), men så är ej fallet. Klardrömmar, liksom astrala resor, utspelar sig som regel alltid inom Assiahs sju palats³, belägna i Yesods förrådiska astralillusoriska dimmor. Vidare är "astralkroppen" förbunden med den fysiska kroppen, och fordrar stora mängder energi från densamma för att kunna tillåta medvetandet att befinna sig skilt från kroppen under en längre tid. Detta brukar symboliskt beskrivas som att en silvertråd förenar de två kropparna, och alla som har upplevt ut-ur-kroppen-upplevelser vet vilka svårigheter som snart infaller beträffande förmågan att bibehålla ett fokuserat medvetande.

Astralkroppen eller ljuskroppen (kabbalistiska *Nefesch*) ansågs av kabbalisterna vara den "sanna" kroppen, av vilken den fysiska kroppen blott är en avspegling. Det är denna eteriska kropps koppling till de olika begärens i Assiahs sju palats som esoteriska traditioner har strävat efter att tydliggöra och arbeta med. Ty först när begärens kan kontrolleras, kan adepten i sanning kalla sig för en fri människa, ej längre styrd av omedvetna impulser och influenser. Detta är en väldigt enkel beskrivning av den esoteriska innebörden av syndafallet och återställandet därifrån.

Inom vissa traditioner har total asketism förespråkats, medan somliga gått till andra spetsen och förespråkade förkovran inom samtliga palats och begär för att de skall förlora sitt grepp. Flertalet moderna esoteriska traditioner lär ut metoder för att lära känna dessa sidor av sig själv (dvs. att medvetandegöra dem) för att ej längre styras av dem, även om det fortfarande finns många moraliska värderingar som svårillgöret detta. Denna frigörelseaspekt påminner starkt om Jungs individuationsprocess, utifrån vilken det ej föreligger någon direkt skillnad mellan det magiska och psykologiska arbetet. Det som dock skiljer den magiska alkemin från psykologin är att detta arbete sker för att kunna tillverka en *ny kropp*, som är mer förändlig än den fysiska kroppen men mer förkroppsligad (dvs. beständig) än den astrala kroppen. Detta är en av de esoteriska innebörderna av de tre alkemiska principerna, svavel $\hat{\Delta}$, kvicksilver $\ddot{\Psi}$ och salt \ominus , vilka skall separeras, renas och åter sammanföras. Först då kan *De Vises Sten* produceras; den förändligade kroppen som kan färdas mellan världarna, och som ej är beroende av den fysiska kroppen.

Den alkemisk-magiska processen söker alltså ej fly från jorden eller kroppen, utan förädla den senare för att därefter, med hjälp av dess energier, forma *stenen*. En starkt förenklad beskrivning av denna process följer här.

Prima Materia

Inget alkemiskt arbete kan påbörjas utan att alkemisten är fullt medveten om vad dess *prima materia*, dess urmaterial, är. Detta är dock ett ämne som förbryllat aspiranter

³ Nefesch, astralkroppen, är uppdelad i sju Palats, kombinerandes influenserna från Sefirot i deras mest materiella former. Dessa former är passionernas värld, dominerad av Ruach, eller av världen som är bortom. Det vill säga, dess Sefiroth är passionerade, uttryckandes ett passionerat herravälde. Sålunda, dess tre Gudomliga Sefirot, Keter, Chokmah och Binah, förenas i en känsloupplevelse och inbegripna intryck. Dess Chesed uttrycks genom vaga handlingar. Dess Geburah genom våldsamma handlingar. Dess Tifaret uttrycks genom mer eller mindre sensuell kontemplation av skönhet, och kärlek till vitala sensationer. Dess Hod och Netzach genom fysiskt välmående och hälsa. Dess Yesod genom fysiska begär och tillfredsställelser. Dess Malkut genom total ökning av och herravälde över materian i den materiella kroppen.

genom århundraden, då alla alkemister beskrivit prima materia i symboliska termer, vilka ofta mer verkar påminna om zen koans än något begripligt och handfast. Från klassiska alkemiska verk kan vi utläsa att *materia prima* är bly, draken, urin, dagg, livets vatten, cinnober, örnen, giftet, jungfrumjölken, kaos, honung, guld, silver, etc.

För att underlätta förståelsen av *prima materia* torde det hjälpa att veta vad alkemisten syftar extrahera därur, nämligen det filosofiska eller inre saltet \ominus . Detta salt, även kallat VITRIOL, innehåller de två andra principerna, kvicksilver ☿ och svavel ♁ . Genom att mjuka upp och extrahera vattnets element från jordens mörker utvinns kvicksilvrets ande, vilken omväxlande kallas för den vita liljan, örnen eller draken. Det är utifrån denna som konsten kring De Vises Sten baseras och grundas, då den innehåller den flyktiga och flammande elden, det filosofiska svavlet – den renaste ingrediensen i Filosofernas Sten.

Sanningen är den att både *prima materia* och dess *sten* är beroende av syftet med den alkemiska operationen. Ämnar man ta fram ett elixir kan dess prima materia vara en specifik växt eller mineral, där man så att säga tar den prima materia som naturen själv producerat och utvecklat så långt som möjligt, för att därefter ”förädla” det hela. Då syftet i denna artikel är konceptet evigt liv, behöver vi ej leta efter vår prima materia inom växt- eller mineralrikerna. Inom den inre alkemin, *Ars Royale* eller den konungliga konsten, finns det bara ett tänkbart prima materia, vår Andes Tempel.⁴ (Detta har dock ej hindrat alkemister från att i laboratoriemiljö använda sig av alltifrån kroppssekret till avföring som prima materia, dock utan annat resultat än blod, svett och tårar.) Arbetet utgår från den fysiska kroppen, vilket är den första nyckeln i arbetet. I det magiska arbetet innebär detta nödvändigheten av att grunda varje upplevelse och insikt i den fysiska kroppen. I den inre alkemin blir alkemisternas *Athanor* den fysiska kroppen.

Alkemisterna har sedan grovt indelat processen i tre stadier, *nigredo*, *albedo* och *rubedo*. Inom varje fas sker arbeten med att separera, rena och återförenera de tre principerna salt, svavel och kvicksilver; vår kropp, själ och ande.

Alkemisk princip	Väsen	Verkan	Natur
\ominus Salt	Kropp	Förenande	Fast
♁ Svavel	Själ	Brännande	Förändrande
☿ Kviksilver	Ande	Smältbar	Flyktig

Nigredo

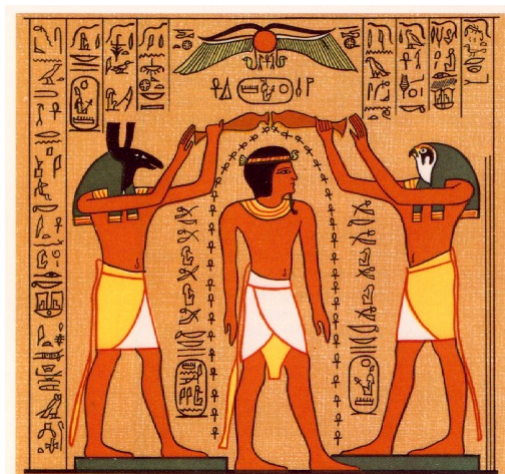
Detta stadium har jag mer ingående behandlat i artikeln *Initiation och död* (med magisk-psykologisk betoning). Kortfattat går det ut på konsten att bryta ned sitt illusoriska jag till beståndsdelar och möta *själens mörka natt*. Det är den svarta fasen där *Nefesch* förankring i Assiahs sju palats skall frigöras, för att kunna centrera medvetandet och viljan i *Ruach* (ungefärligt motsvarandes av Jaget inom psykologin). Fokus ligger på att separera \ominus från ☿♁ , för att anden skall kunna bränna ned \ominus till en vit aska, dess essens, och dra dess själ ur densamma.

⁴ Läsaren ombeds här meditera på vad begreppet egentligen innebär.

I egyptisk mytologi kan denna fas liknas vid den dödes resa genom Amenti, dödsriket, där faror ständigt hotar att avsluta färden innan målet nåtts. Denna arketypiska resa är densamma som Solen, Ra, ansågs göra varje natt, och det var alltifrån självklart att resan skulle få ett lyckligt slut. Den döde får utstå många prövningar för att slutligen komma fram till Maats sal och möta Osiris, underjordens härskare. Om den dödes hjärta där balanserade Maats, sanningens, fjäder, dvs. om personen levt ett liv i enlighet med Maat, så kunde resan fortsätta.

Utifrån ett initiativiskt perspektiv har kandidaten mött och frigjort Nefesch förankring i Assiahs sju palats, och återtagit sin inre tron som konung eller drottning. Det vill säga anammat förmågan att medvetet styra sig själv istället för att vara styrd av inre och yttre influenser och omständigheter. Förutsättningen för detta är att skuggan eller väktaren vid tröskeln mötts och övervunnits/integrerats. Intressant att notera här är att detta mycket tydligt finns återgivet i de egyptiska traditionerna. Vid en tid då guden Set sedan länge identifierats med mörker, destruktivitet och kaos återfinns nedanstående bild. Där är det Set och Horus som tillsammans kröner den blivande faraon.⁵ Ljus och mörker i perfekt balans.

Denna process som generellt uttrycks i moraliska termer inom de klassiska verken, kan även ses utifrån ett annat perspektiv. Alla de komplex och begär som vi omedvetet bär inom oss kostar en otroligt stor mängd energi att upprätthålla. Istället

⁵ Set var ursprungligen en högt skattad gud och var den enda som klarade av att möta Apepi (kaos) ormens blick utan att bli paralyserad, och var således en självklar deltagare på Ras båt. Det var först under de senare dynastierna som han kom att associeras med ondska och kaos. Bilden visar hur Set och Horus tillsammans kröner den blivande Faraon Seti I från den 19:e dynastin (ca 1300 f.Kr.).

för att göra det vi egentligen ämnar att göra, bygger vi upp luftslott med olika scenarion om vad som skulle kunna inträffa, vad som borde ha sagts, hur vår omgivning kommer att reagera om vi gör a, och hur vi kommer reagera om densamma säger b, vad personen egentligen menade när hon sa c, etc. etc. All denna energi förbinder oss inte bara i de sju palatsen, den behövs dessutom för det kommande arbetet.

Albedo

Albedo är den vita fasen som tillåter *Ruach* inflöde i förnimmelsesfären (*Ruach* som reflektion av *Neschamah* – människans inneboende gudomlighet).⁶ Denna fas är oftast fylld med energi, kraft och insikter som hela tiden vill manifesteras sig. ☩ och ☰ skall här separeras, vilket görs med det förbrända ☯ från föregående fas. Det som är fuktigt skall göras torrt, och det som är torrt skall göras fuktigt. Kroppen förändras till själ av andens kraft, och själen skall transformeras till ande.

I albedofasen skapas den nya ljuskroppen eller diamantkroppen, men den är ännu ej beständig, dvs. den går att använda och arbeta med men verket är långt ifrån fullbordat. Den döde har identifierat sig själv som Osiris och nått kontakt med sin heliga skyddsängel. Den förbrända vita askan från föregående fas läggs som ett skyddslager runt kroppen, i vad som utan överdrift kan liknas vid en mumifiering. I kontakten med skyddsängeln skapas förutsättningen för nästa fas. Den styckade Osiris möter sin gemål Isis, och genom hennes magi skapas den nya kroppen, personifierad i deras barn Horus. Det är mycket talande att Osiris enligt myten styckades i 14 delar (planeternas dubbla aspekter och arbetets sju aktiva och passiva faser) vilka Isis fick färdas på Nilen för att återfinna, en efter en. Hon hittade dock bara 13, och fick hjälp av Thoth (Logos) med att återskapa Osiris fallos. I alkemisk litteratur beskrivs detta som att utan det gudomligas bifall kommer den första stenen aldrig att kunna skapas, hur mycket alkemisten än försöker.

⁶ Eller snarare innebär det att förnimmelsesfären expanderar till att omfatta *Ruach*.

Milt uttryckt innebär denna fas ett paradigmskifte för aspiranten, både vad gäller det personliga arbetets utformning och förståelsen av processen som helhet. Ett tidigare lunariskt ☽ medvetande börjar här manifesteras i ett solariskt ☉ medvetande. Det är återigen nödvändigt att identifiera och lösgöra upplåsta energier, dock ej på samma sätt som tidigare då fokus är en annan kropp.

Några ord bör här sägas om färgerna på dessa två faser, svart respektive vitt. Även om dessa står i motsatsförhållande till varandra, och svart för de flesta har en mer negativ klang än vitt, så har de en betydligt djupare innebörd inom alkemin. Den första svarta fasen behöver på intet sätt upplevas som "svart" enligt dagens gängse definition. Tvärtom upplevs den nog generellt som en väldigt livgivande och expanderande fas. För att återigen anknyta till de egyptiska mysterierna representerade färgen svart liv, då Nilens årliga översvämningar lämnade ett brett svart bälte efter sig, med resultatet att öknerna blommade upp och jorden blev bördig. Likaså innebär Albedofasens vita färg inte att allt är enkelt, härligt och underbart. Det är därför ej förvånande att många väljer att avsluta arbetet här, efter det att den vita stenen skapats.

Rubedo

Rubedo är den röda fasen där andens kraft skall fylla upp blodet i den fysiska kroppen och göra den nya diamantkroppen beständig. ☿ skall återföras till ☾ för att skapa *filosofernas kvicksilver*. Den inre elden skall vidare projiceras för att genomsyra samtliga kroppar. Det gudomliga barnet Horus föds och riskerar, precis som i myten, att råka ut för sin farbroder Sets illdåd. Med beskydd från Isis och skyddsängeln samt fokuserat fortsatt arbete kan dock stenen som inte är en sten, det röda elixiret, filosofernas guld, projiceringspulvret, slutligen manifesteras och solen inkarneras i materien. Arbetet tar dock ej slut här, utan processen upprepas ännu en gång. Denna gång med det röda elixiret som prima materia, i vad alkemisterna kallar för projiceringsprocessen.

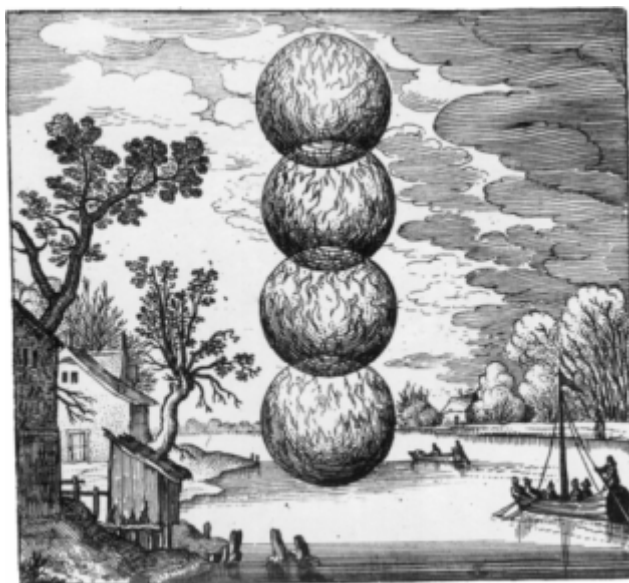

Trots att detta kanske låter enkelt i jämförelse med de tidigare faserna, kan hela arbetet spolieras i denna fas. *Neschamah* uppfyller här den nyskapade *Nefesch* med en

glöd och styrka som kan förbränna den senare om det ej görs varsamt. Och det för oss osökt in på de olika eldar som skall appliceras under arbetets gång.

De fyra eldarna

Under processen och faserna använder sig alkemisten av fyra olika inre eldar, vilka är associerade både med de fyra elementen och med fyra kroppsvätskor som fortfarande används av vissa inom den inre alkemin. Den av dessa som är allmänt känd kallas för *kundalini* inom den österländska terminologin, och har blivit ett välkänt begrepp inom västerlandet det senaste århundradet. Det finns många myter kring kundalini, men det man lugnt kan säga är att den som en gång lyckats väcka upp den aldrig kommer att glömma det. Värre energikick får man leta länge efter. Personligen kändes det som orgasmens klimax utdraget i fyrtio minuter första gången. De första tjugo minuterna var fantastiskt underbara, de resterande så underbara att de blev helt smärtfyllda. Efter ett antal gånger började jag dock fråga mig vad det hela var bra för, vilket syfte det tjänade till. Visst kunde jag använda mig av kraften i ceremonier, men något sa mig att detta endast var ett bisyfte. Först många år senare, efter att ha fördjupat mig i alkemiska studier, förstod jag dess koppling med eldarna inom alkemin, och hur initiationsprocessen och det magiska arbetet subtilt lär ut hur kraften transmutteras.

I det magiska arbetet påbörjas arbetet med den inre elden i och med det inledande jordarbetet. Genom fysiska rörelser, vibrationer och andningstekniker ökas blodomloppet och syreupptagningen i kroppen. Det direkta resultatet är en ökad kroppstemperatur, den mildaste av de alkemiska eldarna (vilken i exoterisk miljö kan skådas om vintrarna när huttrande människor ger sig själv åkarbrasor). Låt dock inte läsaren missförstå denna eld för en simpel aerobicexercis.

I och med det påföljande luftarbetet fördjupas vibrationernas förhållande till andningsteknikerna och visualiseringarna i det personliga ritualarbetet. Blodet syresätts i enlighet med ritualens natur på ett helt annat sätt.⁷ Detta tillsammans med en ökad intellektuell förankring och insikt i arbetet leder till en märkbart starkare

⁷ Blod hänförs inom alkemin till guld och solen.

värme i kroppen. Den intellektuella förankringen kan liknas vid den sensation som uppstår när man har brottats med ett till synes olösligt problem, och helt plötsligt ser lösningen.

Vattenarbetet skapar en djupare känslomässig koppling till ovanstående koncept. Värmen som kommer av att förstå på ett djupare plan, att se helheter. Vattenelden kan även liknas vid den hetta som uppstår vid förälskelse.

Eldarbetet strävar både efter att identifiera och uppväcka den inre elden samt att öppna upp länken till det gudomliga, det starka och kreativa flödet och värmen direkt från *Neschamah*.

Dessa fyra eldar måste upplevas, identifieras och närmare arbetas med innan Albedofasen tar sin början. Målet är att ha dem så lätt tillgängliga, att endast en kort fokusering krävs för att väcka upp dem, tillsammans eller var för sig, i enlighet med var i processen man arbetar. Gemensamt för dem är att de alla konkret höjer kroppstemperaturen, och används i arbetet med att separera, rena och sammanföra de olika kropparna i processerna. En bieffekt är att de även är mycket användbara i samband med gruppritualer och initiationsceremonier.

Inre och yttre alkemi

Som sista del i denna artikel vill jag kort nämna några ord om förhållandet mellan inre och yttre alkemi. Om vi bortser från motpolerna av psykologiska tolkningar och försöken att tillverka guld, har den inre alkemin genom historien alltid haft inslag av både yttre och inre karaktär. Som nämndes angående de fyra eldarna har dessa korrespondenser med kroppens fyra vätskor, något som brukats av flertalet traditioner inom *Ars Royale*. Många traditioner kräver även att olika elixir skall tillverkas och inmundigas, för att bistå med rening, kraft och styrka i de krävande processerna. Min personliga uppfattning är att flertalet av dessa ej längre är nödvändiga, då vi idag är mycket mer medvetna om vad vår mat innehåller i form av kolhydrater, fett, fibrer etc, samt att våra levnadsvillkor i många avseenden är klart förbättrade i jämförelse med hur situationen såg ut för bara ett par hundra år sedan. I det avseendet var inte allt bättre förr. Men vissa ”externa” processer tycks fortfarande vara nödvändiga, vilka jag dock låter läsaren upptäcka själv.

Så med förhoppningen att både initiationsprocessen getts ett större och djupare perspektiv, samt att förhållandet mellan magi och alkemi påvisats, önskar jag dig som läsare lycka till med ditt arbete mot de vises sten, sann lyckosalighet, SUMMUM BONUM.

© 2003 Tommy Westlund